

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Часопис Волинської єпархії
Православної Церкви України

№1 (170) січень 2019 р.

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ

високопреосвященнішого Михаїла, митрополита Луцького і Волинського,
боголюбивим пастирям, чесному чернецтву та всім вірним Волинської єпархії
Православної Церкви України

Христос народився!
Дорогі брати і сестри!

Небо і земля сьогодні з'єдналися,
бо Христос народився;
сьогодні Бог на землю прийшов
і людина піднялася до Неба...

Стихира на літії

Нині ми знову чуємо чудові церковні піснеспіви, складені древніми авторами на честь народження Богомладенця, знову з усіма ангелами співаємо: «Слава во вишніх Богу, і на землі мир, в людях благовоління».

Як завжди, з великою радістю і духовним піднесенням святкує Церква Різдво Господа нашого Ісуса Христа. Через безмежну Божественну любов заради нас, людей, і заради нашого вічного спасіння народився на землі Син Божий.

Перебуваючи у молитовному спогляданні біля вифлеємських ясел, ми вкотре запитуємо себе: як відповідаємо на любов Господа, Який послав Сина Свого Єдинородного, «щоб усякий, хто вірує в Нього, не загинув, а мав життя вічне» (Ін. 3, 16)? Сьогодні радісна звістка про Різдво Богонемовляти звернена до кожного з нас та закликає разом зі східними мудрецами і простими пастухами пізнати в Ісусі свого Бога, принести Йому дар чистого серця, розкрити для Нього нашу душу, щоб у ній також народився Христос. Це свято говорить нам про найголовніше: ми покликані навчитися любити Бога і служити Йому, нашому Спасителю, Тому, Хто дарував це спасіння всім народам і на всі часи, Хто й нині розкриває Свої обійми для кожного з нас.

«Христос народжується – славте! Христос з Небес – зустрічайте!» – торжествуючи, закликає нас нині свята Церква відкрити свої серця, щоби Христос увійшов у наше життя й наповнив його миром і радістю. Бог стає Людиною – значить, наше спасіння йде від Самого Бога. Людина має розвивати свій зв'язок зі Всевишнім, особистий зв'язок любові з Христом. Священне Писання говорить, що перша і найголовніша Божественна заповідь – любити Господа свого.

Ісус Христос – це Бог миру, Який приходить із вертепу. Божий Син просить прийти нас у майже безлюдне місце, зупинитися біля ясел, де народився, та взяти цей спокій до своєї душі. Першим подати руку примирення і засвідчити готовність послужити своєму ближньому. Спаситель часто звертається до людей: «Мир вам!». Священники також під час богослужінь неодноразово благословляють вірних цими словами. Мир є одним із плодів Святого Духа. Іоанн Золотоустий навчає, що правдиве щастя і мир – означає уникати зла і виявляти християнські чесноти.

Святі отці Церкви стверджують, що Син Божий приходив на землю, аби відкрити людям шлях до обоження і Богосинівства, зробити їх «причасниками Божественної природи» і наслідниками вічного блаженного життя у Небесному Царстві.

Торік ми з вами мали важливі церковно-історичні події. Урочисто відсвяткувавши 1030-ліття хрещення Київської Русі, здійснилася мрія багатьох поколінь українців: 15 грудня 2018 року в Софійському соборі столиці відбувся Об'єднавчий Собор, на якому створено єдину помісну Православну Церкву України. Вона отримала визнання від Константинопольської Церкви-Матері та включена до диптиху (списку) Православних Церков світу.

Святкуючи Різдво Христове, молимося, щоб Дух Божественної любові торкнувся серця кожного православного українця, допоміг нам примиритися й об'єднатися в єдиній Церкві.

Щиро вітаю всіх волинян із Різдва Христовим і з Новим 2019 роком. Бажаю всім міцного здоров'я, Божого благословення, віри і надії, що в нас буде все добре.

Вітаю голову Волинської обласної державної адміністрації Олександра Савченка, голову Волинської обласної ради Ігоря Палицю і весь депутатський корпус, секретаря Луцької міської ради, виконувача повноваження міського голови Григорія Пустовіта, голів районних державних адміністрацій, міських, селищних і сільських рад, голів об'єднаних територіальних громад, сільських старост із різдвяними та новорічними святами. Молитовно бажаю вам мудрості, єдності й відданого служіння своєму народові.

Подякуймо ж нині Господові за всі Його благодіяння, даровані нашій святій Церкві та кожному з нас у минулому році. Просімо милості та благословення на майбутнє, щоб запанував мир в Україні після перемоги над російським агресором на Сході нашої держави.

Усім вам зичу радісних свят і веселої коляди! Благодать Господа нашого Ісуса Христа нехай буде з усіма вами! Христос народився! Славимо Його!

+ *Михайло*
митрополит Луцький і Волинський

З ласки Божої

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця популярна волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою – 2 грн 49 к. (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – 91241. Архів основних публікацій «Волинських єпархіальних відомостей», радіопередач та інших аудіо,- відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavnavolyni.org.ua

ВОЛИНСЬКІ ІКОНИ

ПРОЦЕСІЙНИЙ ОБРАЗ «СВЯТИЙ ВАСИЛІЙ ВЕЛИКИЙ/ БОГОРОДИЦЯ ОДИГІТРІЯ».

Кінець XVIII ст. Дерево, левкас, темпера, олія.
Походить із церкви Святого Онуфрія с. Хорів
Локачинського району. Зберігається у Музеї
волинської ікони.

Інтер'єр православного храму – це складний комплекс сакральних предметів та зображень, які доповнюють або безпосередньо використовуються у богослужіннях. Важливе місце у храмовому просторі відводиться іконам, роль яких у церковному житті визначає різноманітність їхніх типів. Є ікони, призначені для іконостаса; поклонні, які виставляються на аналоях; ікони-релікварії, надвратні, запрестольні тощо.

Окреме місце мають образи з двобічним зображенням. Як засвідчують збережені пам'ятки, такі ікони поширилися орієнтовно наприкінці XII ст. у храмах як східнохристиянської, так і західної традиції. У Візантії їх переважно вміщували у святині храму й у визначений час виносили для поклоніння вірним. Окремим, особливо шанованим, іконам присвячувались урочисті процесії на великі церковні свята, під час нещастя із проханням про заступництво, у військових походах. Деякі образи носили у регулярних щотижневих процесіях під спів відповідних молитов та з відвідинами різних храмів.

На території Київської Русі такі ікони відомі з кінця XI–XIII ст. Більшість українських двобічних ікон дійшли до нашого часу з XVIII ст., особливо з XVIII–XIX ст.

Ікона «Святий Василій Великий / Богородиця Одигітрія» з фондів Музею волинської ікони демонструє побутування у храмах Волині вносних двобічних ікон у XVIII ст. Народний майя на одній стороні зображує Богородицю з Ісусом на руках, що є типовим для іконографії процесійних образів. На іншій стороні написаний образ святого Василя Великого – одного з найбільш визначних отців Церкви, пам'ять якого вшановується 14 січня. Василій Великий, архієпископ Кесарії

Каппадокійської в Малій Азії (329–379), залишив по собі велику духовну спадщину з догматичних, моральних, аскетичних, полемічних творів, пояснення Біблії і 366 листів. Святитель уклав Літургію, яка сьогодні носить його ім'я, та розробив організацію монашого життя. Зображення Василя Великого найчастіше бачимо в абсиді храму серед отців Церкви, до XVI ст. – у молільному ряді іконостасів, пізніше – на одвірках царських врат або на дияконських дверях. Також є багато його храмових і вівтарних образів.

Зображуючи Василя Великого, волинський іконописець дотримується традиції написання його як архієпископа – у фелоні та омофорі з сивими волоссям, вусами та довгою бородою. У лівій руці святитель тримає Євангеліє, правою – благословляє. Верхня дошка Євангелія імітує оклад із чотирма дробницями по кутах і середником, у якому зображено «Розп'яття з предстоячими».

Малляр використовує домінуючі у волинському іконописі кольори: орнаментований фелон – червоно-цегловий, омофор – рожевий, підризник – біло-сірий. Одяг по краю прикрашений жовтою тасьмою «під золото». Ті самі кольори використано і в розписі фігурного обрамлення, у різьбленні якого використано акантове стебло і зрізані волоти. Обіч голови Василя Великого автор зображує голуба – Духа Святого, підкреслюючи, що святитель був майстерним і палким проповідником. За оповідями святого Єфрема Сиріна, коли він зайшов до церкви у Кесарії, де проповідував Василій Великий, то побачив білого голуба при його рамені. Тоді Єфрем сказав: «Великий Ти, Боже, у Своїй правді. Василій – це вогненний стовп, і його устами говорить Святий Дух».

Ікона з фондів музею репрезентує місцеву, локальну традицію пошанування Василя Великого і призначалася, очевидно, для одноіменно-го храму.

Тетяна ЄЛІСЕЄВА,
завідувач Музею волинської ікони

ЄДИНА ЦЕРКВА

ОБ'ЄДНАВЧИЙ СОБОР УКРАЇНСЬКОГО ПРАВОСЛАВ'Я ВІДБУВСЯ

У довгоочікуваному Помісному Соборі, який проходив у Києві 15 грудня 2018 р., взяли участь близько 200 архієреїв, священників, ченців і мирян. Делегатами від Волинської єпархії були: митрополит Луцький і Волинський Михаїл, від духовенства – канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, від мирян – Микола Миколайович Буліга, парафіянин Замкового Свято-Архангельського монастиря в Луцьку.

Об'єднавчий Собор прийняв Статут Православної Церкви України та обрав її Предстоятеля. Ним став митрополит Переяслав-Хмельницький і Білоцерківський Епіфаній (Думенко). Вселенський Патріарх Варфоломій

привітав новообраного Предстоятеля, запросивши на співслужіння Богослужіння на Фанарі у свято Богоявлення (6 січня за новоюліанським календарем) та надання йому Томосу про створення нової сестринської Автокефальної Церкви. Про це йдеться в коментарі, опублікованому на офіційному сайті Вселенського Патріархату.

Крім того, Православну Церкву України і Митрополита Київського і всієї України Епіфанія вперше в історії згадали під час Служби Божої Вселенського Патріархату в Стамбулі. Поминання вже розпочала також Грецька Православна Церква.

Головним храмом Православної Церкви України буде Михайлівський Золотоверхий собор, заявив Блаженніший владика під час своєї першої Літургії у статусі Митрополита Київського і всієї України. За його словами, Богослужіння відправлятимуть і у храмі Софії Київської, проте лише у дні великих християнських, історичних свят. У Володимирському соборі й надалі звершуватиме Богослужіння патріарх Філарет, який віднині є почеснодіючим духовним наставником.

Прот. Віталій СОБКО.
Світлина з архіву Святослава Цеголка

ПРЕС-КОНФЕРЕНЦІЯ ВЛАДИКИ МИХАЇЛА ПІСЛЯ СОБОРУ

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл разом із іншими делегатами Об'єднавчого Собору Православної Церкви України від нашої єпархії 18 грудня зустрівся з журналістами й розповів про його перебіг. Прес-конференція відбулася у Волинській православної богословської академії.

Насамперед представників ЗМІ цікавило, чому волинський архієрей, якого розглядали як реального кандидата на посаду Предстоятеля об'єднаної Церкви, ним не став. Владика підтвердив, що 15 грудня перед початком Собору було достатньо підстав вважати: буде підтримка більшості делегатів, аби її очолити. Саме тому Патріарх Філарет відмовлявся підписувати документ про саморозпуск Київського Патріархату, що було умовою для проведення Об'єднавчого Собору, і відмовлявся йти на Собор.

Фактично було поставлено вимогу: або митрополит Михаїл знімає свою кандидатуру, що відкривало шлях для перемоги на виборах митрополита Епіфанія, або Патріарх Філарет разом із ієрархами, що його в цьому підтримували, на Собор не підуть.

Тобто йшлося про те, що об'єднанню не відбутися, а значить і Томосу не бути.

Унаслідок багатьох складних перемовин, у тому числі за участю Президента Петра Порошенка та Голови Верховної Ради Андрія Парубія, владика Михаїл заради Церкви й заради майбутнього України поступився й зняв свою кандидатуру.

На запитання про ставлення волинського архієрея до Митрополита Епіфанія високопреосвященний підкреслив, що не може бути мови про якусь особисту неприязнь чи ворожнечу. Між ними є лише дещо різне бачення, як потрібно розбудувати Православну Церкву України. Крім цього, владика Михаїл наголосив, що є законслухняним і що в храмах єпархії належить згідно зі Статутом підносити ім'я Предстоятеля: «Блаженнішого Епіфанія, Митрополита Київського і всієї України».

Прот. Віталій Собко. Світлина з сайту volynnews.com

СВЯТИНИ ВОЛИНИ

ОСВЯЧЕНО ХРЕСТ, ДЕ БУДУВАТИМУТЬ ДИТЯЧУ ЦЕРКВУ

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл звершив чин заснування храму та поставлення хреста в 40-Ж мікрорайоні обласного центру (вул. Конякіна, 25ц, біля ресторації «Вогнем та мечем», навпроти риббазу).

Богослужіння провели 3 грудня, в передсвято Введення у храм Пресвятої Богородиці: церкву буде освячено на честь цього торжества.

З високопреосвященним молилися: декан протоієрей Михайло Онищук, настоятель парафії протоієрей Віктор Михалевич, інше духовенство міського та районного благочинь.

Архієрей зазначив, що сьогодні є унікальна можливість освятити місце під будівництво не просто храму, а дитячого храму зі своїм внутрішнім життям, до якого зможуть ходити усі. Однак це внутрішнє життя церкви, за словами митрополита, буде відрізнятися від звичайного парафіяльного. Тож він закликав усіх до щирої молитви, аби Господь дав успіх розпочати цю справу та завершити її у скорому часі. Сьогодні ж віра привела нас сюди, щоб бути свідками початку великого богоугодного діла, підкреслив керуючий єпархією.

За словами о. Віктора, на цьому місці зводитимуть комплекс споруд для всієї родини, починаючи ще з планування дітей. Передбачаються кімнати для батьків із немовлятами, ігрові, навчальні, відпочинку, недільна школа тощо.

Перший етап цього починання вже здійснено. Наступним кроком душпастир планує з Божою поміччю огородити територію та поставити тимчасову капличку для звершення богослужінь.

Оксана КАРНКОВСЬКА.
Світлина інформаційної служби єпархії

КЕРУЮЧИЙ ЄПАРХІЄЮ ОСВЯТИВ ДЗВІНИЦЮ В ЛУЦЬКУ

4 грудня, в день Введення у храм Пресвятої Богородиці, митрополит Луцький і Волинський Михаїл очолив Божественну Літургію в церкві Святителя Миколая Чудотворця в обласному центрі та чин освячення її дзвіниці.

Разом із високопреосвященним служили канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, міський декан протоієрей Михайло Онищук, настоятель парафії

протоієрей Микола Гой, інше духовенство Луцьких міського та районного благочинь.

На завершення Богослужіння владика із благословіння Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета вручив орден Святителя Миколая Чудотворця меценату Леонідові Джулінському. Іншими церковними нагородами відзначено активних парафіян.

Ольга ВЕРЕМЧУК.
Світлина інформаційної служби єпархії

У ВОЛІ-КОВЕЛЬСЬКІЙ МОЛЯТЬСЯ ДО МЕРКУРІЯ БРИГІНСЬКОГО: ТУТ ВІДБУВАЮТЬСЯ ЗЦІЛЕННЯ

7 грудня, в день особливого вшанування преподобного Меркурія Чернігівського, ігумена Бригинського, у храмі Архістратига Михаїла цього села Ковельського районного деканату вознесли молитву святому. Про це повідомили на сторінці парафії у «Фейсбуці».

Щотижня вже протягом року перед іконою преподобного Меркурія тут служать акафіст із проханням про зцілення від недуг опорно-рухового апарату. Настоятель парафії протоієрей Володимир Удуд каже, що миряни, які скаржилися на болі в суглобах, після молитовних звернень до преподобного одужували.

Як повідомляла інформаційна служба єпархії, два роки тому Ковельщиною подорожувала ікона Меркурія Чернігівського із частинкою мощей. Святиню для паломництва тоді передала парафія Великомученика і цілителя Пантелеймона селища Люблинець цього ж благочиння. Під час того богомілля до реліквії приклалися близько півтори тисячі вірян. Відтоді образ преподобного Меркурія намальовано й для парафії Волі-Ковельської.

Святий Меркурій (у миру Максим Матвієнко) народився 1870

року в селі Щаснівка теперішнього Бобровицького району Чернігівської області. У зрілому віці в Києво-Печерській лаврі Максима зарахували до братії та постригли в ченці з іменем Меркурій – на честь преподобного послика Печерського, що в Дальніх печерах.

Після Жовтневого перевороту 1917 року ієромонах Меркурій став вигнанцем з улюбленої обителі. Він пішов до рідного краю – на Чернігівщину, оселився у селі Бригинці, що недалеко від Щаснівки. Наприкінці 1942 року о. Меркурій став настоятелем місцевої парафії, служачи спочатку в хаті однієї благочестивої жінки. У 1946-му його стараннями збудовано парафіяльний Свято-Троїцький храм, у якому своїми руками зробив престіл (зберігся до сьогодні). На початку п'ятдесятих років о. Меркурія возведено в сан ігумена.

Проживши 86 літ, він упокоївся 7 листопада 1956 року та похований на місцевому кладовищі.

Ольга ВЕРЕМЧУК, Віктор ГРЕБЕНЮК.
Світлина з архіву протоієрея Володимира Удуда

ЄДИНА ЦЕРКВА

ЯК ЄПАРХІЯ ВБОЛІВАЛА ЗА ОБ'ЄДНАВЧИЙ СОБОР

У той час як делегати Об'єднавчого Собору проводили засідання в Софії Київській, численні священники й миряни молитовно підтримували їх поруч, на Софійській площі.

З благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла та старанням єпархіального паломницького центру «Україна» 15 грудня до столиці того дня прибуло багато наших краян. Це, зокрема, горхівський декан протоієрей Андрій Сидор, камінь-каширський – протоієрей Володимир Мицько, ківерецький – протоієрей Іван Семенюк, старовижівський – протоієрей Іван Зеленко, головний військовий капелан єпархії протоієрей Михайло Бучак, близько 200 інших священників, у т. ч.

дванадцять військових, викладачі та студенти Волинської православної богословської академії і приблизно півтори тисячі мирян з усієї області.

Капелани духовно опікувалися тими, хто зібрався на майдані. Отець Михайло очолив молебень на сцені.

Під урочистий дзвін Святої Софії усі зустріли щойно обраного очільника єдиної Православної Церкви України Митрополита Київського і всієї України Епіфанія, який вийшов разом із Президентом Петром Порошенкою та Головою Верховної Ради Андрієм Парубієм.

Оксана КАРНКОВСЬКА

ОБ'ЄДНУЄМОСЯ ЗАДЛЯ СПАСІННЯ

Останнім часом багато хто збентежено спостерігає за церковними подіями і не розуміє, що діється. Розповімо про це просто і коротко.

Усе Православ'я у світі має однакове вчення, майже однакові обряди. Основа церковного життя, звичайно ж, – Святе Письмо, передусім Євангеліє. А в організаційних справах Церква має свої закони, що називаються *канонами*. Канони створювалися на Вселенських Соборах, тобто всесвітніх з'їздах вищих священнослужителів. Це було за часів Римської імперії, у IV–VIII століттях. Коли ж ця держава розпалася, то виникла потреба створювати кожному народові свою Православну Церкву задля кращого управління нею. Такі Церкви називаються *автокефальними*, тобто самоврядними.

Але канонів, як від'єднуватися Церкві-дочці від Церкви-матері, на Вселенських Соборах установлено не було. Проте є інші канони, що визначають: найголовніші церковні справи має затверджувати Вселенський Патріарх (його резиденція знаходиться у теперішньому Стамбулі в Туреччині, бо колись то була столиця Римської імперії Константинополь).

Тому щоразу, коли створюється нова держава і її православний люд хоче мати свою автокефальну Церкву, то прохання народу, церковників і державців розглядає Вселенський Патріарх. Коли він вирішує, що прохання обгрунтоване, тоді видає *томос* – документ про нову автокефалію. (Інші Патріархи такого права не мають). Після цього автокефальні Православні Церкви світу одна за одною приймають нову Церкву в своє спілкування. Таким чином після розпаду Римської й Османської імперій утворилися автокефальні Православні Церкви в Греції, Сербії, Болгарії та багатьох інших країнах (усього чотирнадцять).

Від часу проголошення своєї автокефалії до визнання її Вселенським Патріархом може минути чимало часу: і двадцять, і сорок літ, а Православна Церква Московського царства була незвісною аж 141 рік. Причини цього різні, часто й політичні, проте вони врешті-решт долаються.

Коли в 1991 році Україна стала незалежною, то Українська Православна Церква, як перед нею Грецька, Сербська, Болгарська та інші, теж проголосила свою незалежність – від Російської. (А після розпаду Югославії те ж зробила Чорногорська й дещо раніше Македонська Церкви – відділилися від Сербської). Щоправда, не всі священнослужителі й миряни підтримали це, тому виникло церковне розділення: на УПЦ (МП), УПЦ КП та УАПЦ.

Так минуло 27 літ. Навесні цього року за усталеним у Вселенській Патріархії порядком до Його Всесвятості Патріарха

Варфоломія звернулися всі єпископи УПЦ КП, всі – УАПЦ та частина – УПЦ (МП), Верховна Рада і Президент України з проханням про надання томосу.

Була в цій справі ще одна проблема: після того як в Українському Православ'ї проголосили автокефалію, на її очільників Патріарха Філарета і Митрополита Макарія Московський Патріархат наклав анафему – відлучення від Церкви. Тож ці два ієрархи теж подали прохання до Вселенського Патріарха Варфоломія, щоб він, як вища судова інстанція в Православній Церкві, зняв з них це покарання.

Його Всесвятість розглянув усі клопотання і вирішив таке: анафему із владик Філарета й Макарія зняти, бо анафема накладається лише за порушення православного вчення, а вони від православ'я ні в чому не відступили. Тож і ці архієреї, і всі висвячені ними єпископи, священники й дякони є законними, канонічними. Таїнства сповіді, причастя, хрещення та взагалі всі священності, котрі вони здійснили, – тепер визнаються істинними і спасительними.

Окрім того, Вселенський Патріарх оголосив, що на території України більше не діє Російська Православна Церква. Справа ось у чому. Київська Русь прийняла хрещення від Вселенського Патріархату, і багато століть наша Вітчизна в церковному розумінні підлягала саме йому. Але в XVII столітті через дуже важкі політичні обставини таке керування зі Стамбула стало неможливим. Тож Вселенський Патріархат на строго визначених умовах передав право тимчасового управління українськими землями Московському Патріархатові. Проте Московський Патріархат ніколи не виконував прописаних у документі умов. Довгий час це

терпілось, але Вселенський Патріарх нарешті визнав, що терпіти більше – це означає терпіти велику духовну шкоду мільйонам українців, тож скасував чинність діяльності в нашій країні Російської Православної Церкви.

Отже, за рішенням Священного Синоду Вселенського Патріархату Україна, як спадкоємиця Київської Русі, на зовсім короткий час повернулася до нього назад. Але Його Всесвятість Варфоломій висловив готовність надати автокефалію українським православним. Для цього єпископи всіх трьох дотеперішніх юрисдикцій – а всі вони стали повністю канонічні – провели Об'єднаний Собор; перед цим Київський Патріархат і УАПЦ саморозпустилися. Собор нової Православної Церкви України, або ж ПЦУ, вибрав Предстоятеля: Митрополитом Київським і всієї України став Єпіфаній (Думенко). Вселенський Патріарх визнав ці вибори дійсними і запросив блаженнішого владика Єпіфанія на вручення Томосу 6 січня 2019 р. З'являється на світі п'ятнадцята автокефальна Церква. Так багаторічне печальне розділення серед українського православного народу має бути виліковано.

Проте в Російській Православній Церкві та УПЦ (МП) як його складовій частині з таким поворотом подій рішуче не згодні. Адже в Україні знаходиться дуже велика частина всіх парафій, підлеглих Москві. Це потужний канал впливу на душі й мізки українців, особливо в часи російської агресії на Донбасі та в Криму. Поки що тільки деякі владика УПЦ займають проукраїнську позицію.

А от багато священників і простих мирян – це не тільки щирі православні, а й люблять Україну як свою земну Батьківщину, дану нам Богом. Вони не проти ввійти в об'єднану Церкву, однак ще вичікують. Але їх тут ждуть, їм кажуть: «Простіть нас, і ми вас прощаємо». Із ними готові далі розбудовувати церковне життя, плекти духовність на наших землях.

Нехай ніхто не боїться: не станеться насильного залучення в Православну Церкву України, ані змушування змінити мову богослужіння, ані переходу на новий стиль. Усе буде так, як бажає церковний люд. Не станеться й одержавлення Церкви, бо хоча ПЦУ займає проукраїнську позицію, допомагатиме державі в добрих справах, але мета нашого об'єднання – не в підлеглості світській владі, а в кращій підготовці до спасіння душі.

Ми, віруючі люди, знаємо, що все – в Божих руках. Ми також знаємо силу молитви до Всевишнього. Знаємо настанову Творця: «Щоб усі були одно!». Нехай же звершиться воля Його!

Віктор ГРЕБЕНЮК

ЯК УВІЙТИ В ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ УКРАЇНИ

Після Об'єднаного Собору в країні розпочався процес переходу парафій УПЦ (МП) в Православну Церкву України. Як це зробити, не порушуючи Божих заповідей та державного законодавства?

Питання переходу може ініціювати настоятель парафії або миряни – члени релігійної громади. Рішення приймається на парафіяльних загальних зборах більшістю голосів і оформляється відповідним протоколом.

Із цим документом необхідно звернутися в Управління Волинської єпархії Православної Церкви

України до митрополита Луцького і Волинського Михаїла за адресою: Луцьк, Градний Узвіз, 1 (перед кафедральним собором Святої Трійці). Управління єпархії працює щодня з 10-ї до 16-ї год, окрім неділях і святкових днів (обідня перерва – 13.00–14.00).

Докладнішу консультацію щодо переходу парафії в Православну Церкву України можна одержати в канцлера єпархії протоієрея Миколи Цапа за тел.: (0332) 72-53-63, (096) 677-48-44.

«...НАД ВЕРТЕПОМ – ЗВІЗДА ЯСНА»

Закінчення. Початок на с. 7

За версією дослідників така зірка символізує не що інше, як людину – або Героя (позитивне), або ж Надлюдину – з надзвичайними здібностями і можливостями («а вместо сердца – пламенный мотор...» (пісенне)). Якщо символ «хрест» асоціюється із Боголюдиною (Ісусом

Христом у Християнстві), то надлюдина – це той, хто кидає виклик Боголюдині, намагаючись стати вище за вищого, створює спроби замінити Закони Божі на власні – надлюдські (чи нелюдські...). За біблією це не хто інший як Антихрист, і зірка в такому випадку має сатанинське значення...

Ялинкові прикраси, особливо зірка-навершня

виготовлялися із п'ятма «рогами». Такою ж була основна зірка в руках звіддаря на чолі гурту колядників. Репертуар того періоду було вихолощено від первинного змісту колядки. Автору цих рядків довелося записати колядку з вуст старожилів села Хорлупи на Волині Наталії Тимошевич та Антоніни Багнюк такого чудернацького змісту:

Що то за предиво,
Що за новина,
Що на Україні влада вже нова.
Влада нова, радянська,
Робітничо-селянська,
Вірно пролетарська...

А першу строфу відомої колядки «Нова радість стала» в ті атеїстичні часи було перефразовано: Нова зірка-п'ятикутна / На весь світ засіяла...

Християни вважають восьмикутну зірку винятково своїм символом, бо вона – символ вічного царювання Месії. А Месія – це саме Сонце. Традиції вдало поріднилися і стали для українців найкращими в період зимових свят. Тож хай у кожній українській родині різдвяна зірка в руках щирих шанувальників народних традицій і вірян завжди символізує радість від народження Месії, і серце кожного наповнюється благодаттю, дарованою Всевишнім через Свого Посланця, Різдво Якого ми святкуємо.

Віталій КЛИМЧУК,
фольклорист

Всімхнулося небо. Промінчики-зёрна

Летять з високося на землю зорею,

Дарують надію, рятують від скверни,

Стрибають до столу у горщик з кулею.

Під білою ковдрою – тепло, не порожньо,

У вікнах проміняться справжні дива.

В небесній пекарні розсипали борошно,

Готуючи хліб до святого Різдва...

Віталій КЛИМЧУК